

תת"ע 7389/02/11 - מדינת ישראל נגד עראף אשרף

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 7389-02-11 מדינת ישראל נ' עראף אשרף

בפני כב' השופט גיל קרזבום
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עראף אשרף

הנאשם

הכרעת דין

בתאריך 27.05.14 זוכה הנאשם מחמת הספק מהעבירה שיוחסה לו. להלן נימוקי הכרעת הדין:

כללי:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין עבירה של אי ציות לתמרור ב-37 המוצב בדרך בכיוון נסיעתו, בכך שביום 07.05.09 שעה 15:00 בצומת גיורא פינת שד' חן בקרית ביאליק לא עצר את רכבו לפני קו עצירה בניגוד לתקנה 64(ד) ו-22(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר בעבודות כתב האישום. לטענתו עצר בקו העצירה.

ראיות המאשימה

עד התביעה, רס"ב אחמד סואעד

2. השוטר אשר רשם את הדו"ח ת/1 ואישר תוכנו כדלקמן: "הנ"ל נהג ברכב הנ"ל כשהוא ביחד עם נוסע. נסע ברח' גיורא מכיוון כללי דרום לצפון. בצומת של גיורא שדרות חן מוצב תמרור ב/37 עבור הנהג, המוצב על עמוד מצדו הימני של הכביש, נראה טוב לעין מכיוון נסיעתו של הנהג. במקום קו עצירה. הנ"ל לא ציית לתמרור והמשיך בנסיעה רצופה מבלי לעצור בקו העצירה. הוא פנה ימינה לתוך שדרות חן. אני עמדתי בתחנת האוטובוס בשדרות חן והייתי בקשר עין רצוף עם הרכב מביצוע העבירה ועד לעצירתו. **תגובת הנהג: "אני עצרתי"**. בחקירתו הנגדית השיב כי פעל במקום לצורך אכיפת התמרור. אישר כי מאז ועד היום חלו שינויים בצומת אך לא ידע מהותם. נשאל האם אכן עמד בתחנת האוטובוס המצולמת הנראית בתמונה נ/2 השיב: "לא. יש שם מעקה וכניסה לבתים. אני מסמן בעיגול את מקום עמידתי, ליד המעקה". לטענה לפיה לא יכול היה לראות את קו העצירה ממקום עמידתו השיב: "יכולתי לראות כי בסוף המעקה אי אפשר לראות את זה, אבל בסוף המעקה קו העצירה היה פנימי אבל לא באופן כל כך פנימי עד שלא רואים אותו." אשר

עמוד 1

למיקום קו העצירה העיד: "זה נכון שקו העצירה הוא לפני מעבר החצייה, אבל מאיפה שעמדתי רואים את זה". לטענה לפיה לא ניתן להבחין בקו העצירה מתחנת האוטובוס השיב: "משם לא ניסיתי ולא בדקתי, אבל מאיפה שאני עמדתי ניתן לראות את קו העצירה". כאשר עומת את הרישום בדו"ח לפיה עמד בתחנת האוטובוס ולא בסוף המעקה השיב: "זה לא בדיוק בתחנת האוטובוס. זה ממש ליד תחנת האוטובוס. אין שם מספרי רחוב". נשאל מדוע אם כך ציין כי עמד בתחנת האוטובוס והשיב: "כי אין נקודת ציון חוץ מזה". (עמודים 3-6 לפרוטוקול).

ראיות ההגנה

גרסת הנאשם

3. בבית המשפט העיד הנאשם: "אני מודד מוסמך בעבודתי, ואז גם עשינו את העבודות במקום, והצומת שם לפי העבודות האלה, אני יכול להעיד, שהצומת לא השתנה. אני עצרתי עצירה מוחלטת, ואני בטוח בדבריי, והוא לא ראה כלום (פונה לשוטר). הוא סתם נטפל אליי וזהו. אני לא מכיר אותו מקודם. הוא משלים הכנסה או משהו. יכול להיות שהוא צריך להנפיק מס' דוחות. לא יודע. אני עצרתי בעצירה מוחלטת ממש. עצרתי לפני קו עצירה באיזה חצי מטר או מטר, משהו כזה. לאחר מכן נסעתי לאט, שמאלה ימינה, ופתאום אחרי 4-5 מטרים הוא הורה לי לעצור. עצרתי". בחקירתו הנגדית נשאל מדוע לא צילם את הצומת מיד לאחר האירוע והשיב: "כי עברו 4 שנים והציוד הוא לא כמו שהיום, אבל אז לא היו מצלמות בנייד כמו שיש היום. לפחות לי. לי לא הייתה מצלמה". נשאל מדוע הנוסע שהיה עמו ברכב אינו מעיד להגנתו והשיב: "הוא לא יכול לבוא. אני 4 שנים לא ראיתי אותו. אני יודע מה שמו: ואחיד ממשפחת ביבאר. הוא היה אתי. תפס אותי טרמפ ברכב". לטענה לפיה לא עצר בעצור השיב: "אני עצרתי בוודאות. איך אני יכול להוכיח את זה, אני לא יודע." (עמ' 7-8 לפרוטוקול).

דין והכרעה

4. לאחר ששמעתי את עדותו של השוטר לא שוכנעתי כי יכול היה להבחין ממקום עמידתו בקו העצירה.

5. בדו"ח שרשם ציין מפורשות כי עמד "בתחנת האוטובוס", אך כאשר נשאל כיצד יכול היה להבחין בקו העצירה מתחנת האוטובוס המרוחקת עשרות מטרים ויותר מהצומת, טען כי בעצם עמד בסוף מעקה הברזל הקרוב לצומת ולא בתחנת האוטובוס (ראה גרסת השוטר כמצוטט לעיל). בהקשר זה, אינני מקבל את הסברו של השוטר לפיה רשם "תחנת אוטובוס" בהיעדר נקודת ציון אחרת. הרי יכול היה לרשום "בסוף המעקה" או "בין תחנת האוטובוס לצומת" וכד'. בנסיבות אלו, אני קובע כי עדותו בבית המשפט לפיה לא עמד בתחנת האוטובוס אלא קרוב יותר לצומת בסוף המעקה, מהווה גרסה כבושה אשר עומדת בסתירה לרישום בדו"ח.

די בסתירה מהותית זו כדי להטיל ספק בגרסת עד התביעה ולקבוע כי עובדות כתב האישום לא הוכחו מעבר לכל ספק סביר.

6. יצוין כי מהתמונות אותן הגישה ההגנה נ/1-8 ניתן להתרשם מהמרחק הרב של תחנת האוטובוס מהצומת, עובדה שיש בה אף היא כדי להטיל ספק ביכולתו של השוטר להבחין בקו העצירה.

7. בנוסף, אין מחלוקת כי קו העצירה סומן לפני מעבר החצייה והוא אינו בקו הצומת אלא מס' מטרים לפני הכניסה אליו, עובדה המעלה אף היא תהיות באשר לאפשרות שהיתה לשוטר להבחין בקו העצירה מתחנת האוטובוס.

8. הנאשם עצמו עמד על גרסתו לפיה עצר בקו העצירה וזו גם היתה גרסתו במעמד קבלת הדו"ח. גרסת הנאשם לא נסתרה בשום שלב. לא נעלמה מעיני העובדה שהנאשם לא זימן את הנוסע שהיה ברכב על מנת שיתמוך בגרסתו ויש בכך כדי להחלישה, אך אין לכך משמעות של ממש לאור העובדה שהמאשימה לא עמדה בנטל הנדרש ממנה ולא הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכלל ספק סביר.

לאור כל האמור לעיל החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"ו סיוון תשע"ד, 24 יוני 2014, במעמד הצדדים.